

KAPITEL 15

Over bord

JEANETTE SIGTENBORG

NIRISH

Tåber.

Som små, hjælpeløse fluer havde de forviklet sig ind i hans net. Det havde været nemt. Næsten *for* nemt faktisk. Efter han havde ladet dødens tåge gennemsløre den lille flække af en by, og den uduelige ligæder nærmest var brast ud på åben gade, havde han dem. Alt, han derefter skulle gøre, var at overtage kontrollen over det eneste skib ud af byen og vente på dem. Og her var det umage selskab så. Vadet direkte og uvidende ind i hans spindelvæv.

Nirish smilede bredt, mens han lod blikket glide hen over dem hver især. Ligæderen så utilpas ud. Gudemærket på hans arm flammede gyldent i nattens mørke, men han gjorde ikke længere noget for at skjule det. Athma stirrede trodsigt tilbage, hvilket blot morede ham. Jovist var hendes forbindelse til guderne stærkere, end han havde troet, men hun var ikke stærk nok til at besejre ham. Til sidst gled hans blik over på Jorime. Den unge, bredskuldrede kvinde havde lagt den ene hånd på skæftet af sin økse, men endnu ikke trukket den. De blå gnister, som før havde spillet om hendes fingerspidser, var døet ud lige så hurtigt, som de var kommet.

„Velkommen ombord.“ Nirish slog ud med armene og nød, hvordan det gav et sæt i dem alle tre.

„Hånd ... hånden!“ gispede ligæderen og pegede på ham som et uforstående barn.

Nirish fulgte hans blik. Stedet, hvor Jorime havde kappet hans hånd af, var lige så stille begyndt at hele. Det var en smertefuld proces, men halvdelen af håndryggen var vokset ud igen. „Jeg fandt noget lækkert på vejen til at styrke mig på inden vores andet møde,“ sagde han. De behøvede ikke at vide, at kvindens og barnets blod ikke havde været nok til at genskabe al hans magt. Han trådte nærmere den lille gruppe, der alle trak sig baglæns.

„Bliv, hvor du er!“ Jorime trak øksen til sig, og hvis man ikke kendte hende så godt, som han gjorde, ville den bagvedlæggende usikkerhed i hendes stemme nemt kunne gå ubemærket hen. Det fik ham til at le en stille, faretruende latter, og en hvisken fra fingerringene på hans intakte hånd stemte i.

„Altid så fyrig. Det var du også som barn.“ Han lagde hovedet på skrå under kappen. Jorime blev bleg. Ligæderen skævede til hende, men gjorde ikke mine til at bevæge sig.

„Jeg er bange for, at det er for sent,“ fortsatte Nirish. „At du er en ildkunstner gør ikke den store forskel nu.“

„Vidste du det?“ raspede Jorime.

Nirish trak på skuldrene, som om det var gamle nyheder. „Jeg var den eneste, der vidste det.“ Han valgte sine næste ord med omhu, fandt dem, der ville ramme hårdest. „Din far havde en mistanke om, at du var ildkunstner, men det var nemt at *overtale* kongen til at skaffe ham af vejen for mig.“

Et skingert, rasende hyl undslap Jorimes læber, og hun strammede grebet om øksen. I skæret fra ligæderens gudemærke var det tydeligt at se, at hendes hænder rystede.

„Det skal du få betalt,“ snerrede hun. Men før hun kunne nå at storme frem, stillede Athmas haltende skikkelse sig i vejen. Hendes gennemborende blik skød ind i Jorime.

„Tag dig sammen!“ sagde hun, og Nirish var sikker på, at han hørte en gnist af medfølelse under de ellers så hårde ord. „Han prøver at få dig til at handle overilet. Lad ham ikke få overtaget.“

Et øjeblik så det ud til, at Jorime ville angribe alligevel, men som en magnet rykkede ligæderen tættere på sin ejer. Han lagde en hånd på hendes arm. Berøringen fik Jorime til at standse, og hendes stødvise åndedræt fyldte skibet, som om hun netop havde løbet rundt om byen. Nirish mærkede irritationen røre på sig ved synet. Måske var det på tide at afslutte det helt nu. Den lette vind fik saltvandslugten til at bugte sig om dem, og Jorime lod langsomt til at genvinde kontrollen. Åndedræt for åndedræt. Hendes hår skinnede mere rødt i halvmånens sølvskær. Var det hendes evne, der rørte på sig igen?

Nirish skar tænder, men det lykkedes ham at bevare fatningen. „Jeg giver jer en sidste chance for at overgive jer.“

Jorime rettede sig op ved hans ord. Hendes øjne lynede som under et tordenvejr. „Aldrig,“ hvæsedde hun. „Vi har slået dig én gang, og vi kan gøre det igen.“

De to andre nikkede samstemmende. Athma lukkede øjnene. Hun prøvede sikkert at skabe kontakt til sine guder.

Nirish slikkede sig om munden og holdt den hele hånd med de mange ringe op foran sig. Deres hvisken tog til i styrke. De emmede af indegemt magi. Kort overvejede han sine muligheder. Allerhelst ville han gerne have brugt de tre skikkelser foran sig. Kraften pulserede fra Jorime og den skelettynde kultmager, ja, selv ligæderen lod til at bære på flere kræfter, end han selv var klar over. Hvor længtes han efter at gøre deres magi til sin egen. I årene efter, at Jorime og hendes søster havde været i hans varetægt, var han blevet bedre til at opsluge andres magi og ikke blot nøjes med at optage det bid for bid, og det pinte ham at se så stærke kræfter gå til spilde. Men han kunne ikke risikere, at de stak af igen. Og han kunne bestemt ikke risikere, at de mod alle odds skulle finde vej sydpå.

„Det er på tide, at I møder besætningen,“ sagde han koldt.

Som på kommando snoede ringenes hvisken sig som skygger hen over dækket, omsluttede dem og bugtede sig videre mod kahytterne. Nirish smilede forventningsfuldt, mens han så de andre rykke uroligt på sig. Det gibbede i dem, da dørene til kahytterne smækkede op nedenunder og blev efterfulgt af slæbende fodtrin på trappen op mod dækket. Lyden voksede sig større, indtil den overdøvede vindens piben og bølgeskvulpen mod skroget, der fik skibet til at vugge blidt.

De spærrede øjnene op, da det første besætningsmedlem kom til syne: kaptajnen med sin fine hat pyntet med en høj fjer. Bag ham fulgte resten af besætningen, alle med knive, økser og andre våben i hænderne. Snart stod tyve mand og betragtede dem med åben mund og tomme, indsunkne øjne, der var lige så sorte som natten. Hele tiden kom de nærmere og tvang de tre tåber længere tilbage mod rælingen.

„Ved Aløv,“ gispede Athma.

„Hvad har han gjort ved dem?“ peb ligæderen. Han var askegrå i ansigtet, som om han skulle kaste op.

Jorime trådte ind foran de andre to. „Han har frataget dem deres sjæle!“ Hun hævede øksen og gjorde mine til at springe frem mod den nærmeste. Et bistert udtryk viste sig i hendes ansigt, men Nirish kendte hende, og han vidste, at usikkerheden lurede lige under overfladen.

„Vent!“ skreg Athma. Hun havde lukket øjnene og messede noget igen og igen på sit gudesprog.

Råbet fik Jorime til at stoppe i sin bevægelse, og Nirish skar tænder.

Så slog kultmageren brat øjnene op. „De er ikke sjæleløse!“ råbte hun. „Du risikerer faktisk at dræbe dem!“

Forfærdelsen stod malet i Jorimes ansigt, da det gik op for hende, hvad det betød.

Tøvende sænkede hun øksen, mens mændene trængte sig ind på dem med hævede våben.

Nirish bredte armene ud og lod endnu en gang ringenes hvirken glide hen over dækket og over de sorte bølger. I det samme angreb det første besætningsmedlem.

Klang!

Den metalliske lyd af våben, der stødte sammen, var øredøvende. Jorime hvædede og trak armen tilbage for at lægge så mange kræfter som muligt i sit næste slag, før manden, hun havde forsvaret sig imod, kunne nå at reagere. Økseskæftet hamrede ind i hans tinding, og som en kludedukke sank han sammen på dækket foran hendes fødder. Hans kniv kurede hen ad træbrædderne. Men resten af besætningen stod allerede klar. Som rovdyr flokkedes de om deres bytte.

Nirish så det hele på afstand, og han tog sig selv i at læne sig lidt frem for bedre at kunne følge med. Hvis han var hurtig, kunne han nå at optage noget af Jorimes magi, når hun døde. Ikke det hele, men lidt havde også ret. Han skulle bare holde sig klar.

Jorime svang sin økse omkring sig så hurtigt, at den var svær at få øje på i luften. Lyden af metal mod metal borede sig ind i øregangene og blev kun lejlighedsvis overdøvet, når Athma råbte til sine guder. Ligæderen stod lænet så hårdt op ad rælingen, at han snart ville ploppe i vandet, mens gudemærket lyste og jagede nattens mørke på flugt. Han spejdede mod noget foran sig, som Nirish ikke kunne se.

„Ved Mastøjs ånde,“ skreg Jorime til ham. „Få din budbringer til at gøre nytte eller tilkald en beskytterånd!“ De røde lokker væltede om hendes hoved, mens hun i en indviklet dans prøvede at afvæbne fire modstandere. I det øjeblik, hun var uopmærksom, farede én af mændene frem. Han havde kun en kortbladet kniv i hånden, men det lykkedes ham at komme tæt nok på til at ramme hende i siden.

Jorime gispede og tog sig til snittet. Blod piblede allerede frem og lavede en rød plamage på hendes tøj.

Ligæderens øjne blev store.

Ved siden af ham snerrede og bandede kultmageren, da flere besætningsmedlemmer nærmede sig hende. Manden, der først slog ud, veg straks tilbage med et hæst skrig. Det samme skete for de næste to. Noget usynligt, men kraftfuldt, kredsede om Athma og forhindrede mændene i at nå hende. Et tilfredst smil brød ud i hendes mundvige.

„Støjhesten,“ åndede ligæderen og kantede sig tættere på kultmageren.

Vreden voksede i Nirish, da den usynlige åndehest nærmede sig Jorime, der stadig kæmpede for at forsvare dem. Kvinden så sig først forvirret om, da mændene tog afstand og lod hende få pusten, men med et blik på Athma lod hun til at forstå, hvad der foregik.

Freja Bak

„Lad os afslutte det,“ mumlede Athma. Igen lukkede hun øjnene og gik ind i sin gudetrance.

Nirish fornemmede kraften fra åndehesten, der hastigt nærmede sig ham. Magien bølgede fra den. Hvis de troede, at der ikke skulle mere til end det, tog de grueligt fejl.

Han hævede atter fingerringene mod dem.

„Massel, NU!“ Athma greb fat i ligæderens hånd, som selv så ud til at holde en anden usynlig skabning i hånden.

Virkningen var katastrofal. Gudemærket på ligæderens arm eksploderede i en gylden stjerneregn og brændte sig ind på Nirishs nethinder, så han måtte skærme med sin afstumpede hånd. Rundt om ham skreg besætningen, og selv om han intet kunne se, hørte han bumpene, hver gang en mand styrtede til jorden. Noget ramte ham hårdt i brystet, og han røg bagud, indtil ryggen stødte mod rælingen. Støjhesten! Slaget havde slået luften ud af ham, og han bed tænderne hårdt sammen, alt imens han kæmpede for at holde balancen. Kvindens og barnets blod havde ikke været nok til det her.

„Det virker!“ råbte ligæderen, og Nirish hadede, hvordan hans stemme emmede af lettelse. Det skulle blive løgn.

Nirish åbnede øjnene til to små sprækker. Midt i alt det gyldne kunne han ane tre skikkelser, der stod med hinanden i hænderne. Han skulle bare bryde deres bånd. Sammen var de stærke, men hver for sig kunne han klare dem så let, som man kvaser et insekt.

Bølgerne af magi skubbede mod ham, og han vidste, at støjhesten gjorde klar til et nyt angreb, styrket af deres fælles indsats. Idet endnu et spark ramte ham i mellemgulvet, pegede han alle ringe mod den midterste skikkelse. Hele hans arm rystede af anstrengelse, som magien skød ud af ham.

Et kort smerteskrig flængede luften, og han nåede lige at se, hvordan skikkelsen slapt ramte dækket, før han selv faldt over rælingen mod det sorte vand.

Hvordan ville de nu klare sig uden deres kultmager?

Over bord er 15. kapitel i Den Fantastiske Skrivestafet

Skrevet af: Jeanette Sigtenborg

Illustration: Freja Bak

Redaktør: Simon Zander Skovgaard

Assisterende redaktør: Nicoline Kjærsgaard Møller

En del af Dansk Fantasy